

MARIA EUGÈNIA PEREA VIRGILI (ED.)

Eugeni Perea Simón: escriptor, historiador, arxiver i poeta

Miscel·lània d'homenatge
en ocasió del seu
70è aniversari

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

EUGENI PEREA SIMÓN:
ESCRIPTOR, HISTORIADOR,
ARXIVER I POETA

*Miscel·lània d'homenatge
en ocasió del seu 70è aniversari*

Volum a cura de Maria Eugènia Perea Virgili

Amb el suport de

Primera edició, febrer de 2023

© Els autors, 2023

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat
Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9191-258-3

Dipòsit legal: B. 115-2023

Imprès a Gráficas Rey

Disseny de la coberta: Jordi Avia

ÍNDIX

Prefaci	
per MARIA EUGÈNIA PEREA VIRGILI	5
Homenatge a n'Eugeni Perea Simón pel seu 70è aniversari,	
per JOSEP ABELA MONTOYA i VERA HOFBAUEROVÁ	II
Eugeni Perea: la doble mirada literària sobre el paisatge,	
per FINA ANGLÈS SORONELLAS	19
L'arxiver camaleònic,	
per SERGI BORRALLO LLURADÓ	23
<i>Amicus amico,</i>	
per JAVIER CABALLERO CID	29
Una anècdota del seu pas per la universitat,	
per ANTONIO CASTILLO LUPIÁÑEZ	33
Dibuix 24. 2013,	
per JOAQUIM CHANCHO	37
A l'Eugeni, en reconeixement del seu llegat a Riudoms,	
per JOSEP MARIA CRUSET DOMÈNECH	39
La quinta de la libertad,	
per FRANCISCO GARCÍA LORA	47

Eugeni Perea, sense perea. Esbós d'un Homenot del Sud, per XAVIER GARCIA PUJADES	51
Un dibuix d'homenatge per a l'Eugeni Perea, per ALFREDO GAVÍN AGUSTÍ	57
Eugeni Perea Simón i la seva recerca en l'àmbit de les muntanyes de Prades i la Conca de Barberà, per JOSEP M. GRAU PUJOL	63
Alguna cosa més que caminar entre amics, per el GRUP EXCURSIONISTA «CAMA I PLAT»	69
La investigació històrica. L'Eugeni Perea a debat, per MANEL GÜELL JUNKERT	75
L'Eugeni, per MIQUEL S. JASSANS	83
Amistat i gastronomia, per JUAN LÓPEZ-CARRILLO	87
Eugeni Perea Simón: <i>Amb pedres al ronyó,</i> per JOAQUIM MALLAFRÈ GAVALDÀ	95
Home de país i home de cultura: un enllaç eficaç entre l'esfera nacional i el món local, per JORDI MANENT I TOMÀS	99
Eugeni Perea i les interseccions culturals: una mirada generacional, per FRANCESC MARCO-PALAU	105
El viatjar infinit, per CARLES MARTÍ MARTÍ	111
Eugeni Perea: de Riudoms al univers, per CARLOS MARTÍNEZ SHAW	115
L'Eugeni, professor-tutor de la UNED, per HELENA MARTÍNEZ-FERRERUELA	121

Els <i>topromi</i> de l'Arxiu, per KELMA MARTÍNEZ TORO	125
De fonaments i de façanes, per MIQUEL-LLUÍS MUNTANÉ	129
Embolcall de felicitat, per AGNÈS PADRÓ CORBELLA	135
Un humanista dels nostres temps, per JOSEP POBLET TOUS	141
Tríptic de Riudoms: Guinjoan, Chancho i Perea, per JOAN MARIA PUJALS I VALLVÈ	147
Per què <i>Eugeni</i> vol dir 'el ben nascut'?, per IGNASI RIERA	153
Com de costum, et vaig fer cas, per JOSEP M. RIU MARGALEF	159
La poesia: verí o caixa negra, per MANUEL RIVERA MORAL	165
Eugeni Perea Simón o el do de la intersecció, per ÀLEX SUSANNA NADAL	171
Eugeni Perea, onomasiòleg, per JOAN TORT I DONADA	175
De la comarca al cosmos, per OLGA XIRINACS	179
Cronologia biogràfica d'Eugeni Perea Simón	183
Bibliografia d'Eugeni Perea Simón	189
Índex onomàstic	221

PREFACI

MARIA EUGÈNIA PEREA VIRGILI

«Eugeni Perea Simón és autor de quatre volums de dietari que són una autèntica delícia, encara que a Barcelona molt pocs ho sàpiguen (la miopia del cap i casal i dels seus mitjans sembla incorregible): ras i curt, amb Gastronomia divina (1994), Les Mallorquines (1997), Els pòlders de la memòria (2008) i Quadern d'interseccions (2014), el nostre amic ha aixecat un dels corpus dietarístics més sòlids, amens i personals d'aquest últim quart de segle en català.»

ÀLEX SUSANNA NADAL, escriptor, poeta i editor

Quan se'm va començar a formar la idea que calia homenatjar el meu pare no em vaig imaginar, ni de bon tros, que l'empresa acabaria agafant les dimensions que finalment ha adquirit. Això va ser a primers del 2022, quan s'acostava el 18 de febrer en què compliria 69 anys i, de retruc, també s'apropava el 2023, en què assoliria la setantena, una data que calia, si més no, marcar bé al calendari.

A casa no hem sigut mai de grans celebracions fora de les festes de precepte, casaments, batejos i similars; menys encara hem estat assidus de festes sorpreses —no en recordo cap ni una— i, arribat el cas, el menys indicat per rebre'n una —perquè de-

fuig qualsevol protagonisme— seria el meu pare. Llavors per què n'ha sorgit el present llibre miscel·lànic de vora dues-centes cinquanta pàgines sense que ell en sàpiga res? Perquè penso que l'ocasió del seu 70è aniversari es mereix totes les excepcions del món pels arguments que a continuació donaré.

El meu pare ha sigut sempre una persona molt treballadora. Quan dic sempre vull dir realment sempre, des de ben petit, que veia la seva mare enfeïnada treballant a la terra, portant la casa, fent grans tres criatures sense comoditat de cap mena, sense ajudes, lluny de la família, amb pocs recursos i dependent d'unes collites que no sempre arribaven prou generoses. Ell, sensible, ja llavors s'adonava de la situació, n'era conscient, empatitzava amb la seva mare i l'ajudava tant com podia —en la mesura de les seves possibilitats, és clar, en funció de l'edat. Fora de casa es va posar a treballar als 14 anys i no va parar fins als 66, després d'haver-ne cotitzat més de cinquanta.

Sempre —i quan dic sempre aquí també vull dir sempre— va sentir curiositat pels llibres i va voler estudiar, però no ho va poder fer quan hauria tocat, de manera que va haver d'esperar temps millors i fer-ho de gran i de nit per compaginar-ho amb la feina i la família. Òbviament no es va conformar estudiant una carrera, sinó que va continuar amb el doctorat i, de fet, mai ha parat d'estudiar papers i més papers, documents i més documents... De llegir, tampoc se n'ha cansat mai. El seu pare encara ara, amb 97 anys, es vanagloria de no haver-ne llegit mai cap de sencer; ell, en canvi, n'ha devorat i en coneix milers. Una de les seves frases més repetides parlant de qualsevol tema és: «En tinc bibliografia, si en vols». Prosa, poesia, història, cuina, viatges, art, sociologia, religió, filosofia, pensament, assaig, dietaris i memòries, biografies, fotografia, cinema, música, folklore, botànica...

La seva biblioteca particular conté milers de títols d'aquestes i altres matèries que em descuido. I com a bon arxiver cap volum —com tampoc el més mundà: rebuts, factures, contractes, escriptures...— no està perdut, sinó que els té tots localitzats i inventariats en una base de dades que respon a tots els estàndards de classificació de documents. «Què vols?», de vegades em diu. «Tal tema? Doncs tinc tot això. Tria.» Tot això, a part de piles de fitxes, carpetes i caixes el contingut de les quals ves a saber quines sorpreses ens depararan el dia que les hàgim d'obrir.

El meu pare ha sigut sempre una persona molt treballadora, deia. La seva obra —consultable al final d'aquest volum— és àmplia i abraça diversos camps. Si hagués estat construïda, aquesta obra, des d'una capital com Barcelona, potser les coses haurien anat d'una altra manera. També hi haurien anat, n'estic segura, si, proveït d'un altre caràcter, s'hagués bellugat per buscar pretesament l'èxit i la fama. Res més lluny de la realitat car, comptat i debatut, què és, exactament, l'èxit?: «Jo faig el que penso que he de fer, i el que vull fer», sol afirmar. Sense cap afany, sense cap pressa, de Mòsdriu estant i sense cap condicionament, lliure. Qui sap si rau en això, l'èxit.

Quan una persona és treballadora, no tota la feina que fa és a la part visible de l'iceberg. Tot el contrari: tal com em va ensenyar l'amic Albert Manent, no tots els fils estirats ni tots els melics lligats afloren a la superfície, ans molts resten submergits en una ampla mar. D'aquestes tasques discretes —de promoure, idear, empènyer, suggerir, incitar, ajudar, assessorar...— no cal dir que n'ha dut a terme una bona llista.

Per tots els motius exposats li he volgut preparar el present homenatge: perquè tota una vida dedicada a la creació literària, la investigació històrica, la divulgació científica i la promoció cultu-

ral bé es valen, cap al final del camí, un reconeixement públic i notori. La solvència de l'obra ben feta justifica tot homenatge; per fer-se'n capaç, qui no ho hagi fet ja, l'invito a llegir senceres les 236 pàgines que venen a continuació (els textos d'homenatge, la cronologia biogràfica i la bibliografia) per així comprendre les dimensions i la vàlua de l'obra de l'Eugeni Perea.

El llibre que teniu a les mans, si algun mèrit té, no és altre que el d'haver aplegat 32 textos de 33 persones diferents, totes amigues del meu pare. Són 32 excel·lents aportacions escrites que cadascuna tracta, d'una manera no científica ni acadèmica, sinó des d'una mirada humana i personal, una de les facetes del meu pare. Encaixades convenientment, les 32 tesselles aconseguixen, a manera de mosaic, dibuixar la silueta completa del meu pare: la de l'Eugeni escriptor de dietaris, la de l'Eugeni historiador, la de l'Eugeni cuiner, viatger, poeta, onomasiòleg, excursionista, estudiós, arxiver, conversador, amic...

A totes aquestes persones voldria agrair-los que acceptessin de seguida i amb entusiasme l'encàrrec d'escriure un text d'homenatge. De manera especial vull donar les gràcies a l'Àlex Susanna i al Jordi Manent pels consells que m'han donat. I qui mereix una menció particular d'agraïment són les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, amb la Núria Mañé al capdavant, per haver-me fet confiança i, sobretot, per la ingent tasca que duen a terme de divulgació al país de figures com la del meu pare —algunes de les quals prou desconegudes, si no infravalorades—; sense les desenes de col·leccions de llibres que publiquen les PAM no hi ha dubte que Catalunya tindria òrfena una part de la seva història de la cultura.

No sé si sorprendrà el que diré ara: voldria donar també les gràcies a persones que ja no hi són, però que van tenir un vincle

fort amb el meu pare i que, n'estic segura, haurien col·laborat de bon grat en aquest llibre si encara fossin en aquest món: Ramon Amigó i Anglès, Pere Anguera i Nolla, Artur Bladé i Desumvila, Ferran Jové i Hortonedà, Albert Manent i Segimon, Carles Maristany i Tió, Enric Moreu-Rey, Renada-Laura Portet, Martí Royo i Tàrraga i altres noms que se m'escapen formen part d'aquest grup d'amics del pare que l'apreciaven, ens van deixar i són enyorats.

Si jo m'hagués reservat un espai en aquest llibre per fer-hi una contribució més a les 32 existents, hauria pogut explicar de més a prop com és la quotidianitat de l'Eugeni home i de l'Eugeni pare, com ha estat i és la meua vida al costat d'aquell «papa poeta» que dèiem de petites i que juntament amb la meua mare ens van fer créixer a ma germana i a mi en una casa i un ambient «diferent» en comparació amb el que predominava al nostre voltant. «Vull una família normal», acostumava a dir jo, de petita. Amb els anys he entès que aquest «no ser normal» ha sigut i continua sent un veritable privilegi.

No he escrit cap text perquè penso que en aquesta miscel·lània la família no hi tenim cabuda. Potser en una altra ocasió en podré parlar: del seu optimisme, de la seva capacitat per resoldre problemes, de la seva habilitat per adaptar-se als canvis, de la gran capacitat de treball de què disposa i de la seva memòria extraordinària; de la seva faceta de fotògraf i de cuiner; de les seves col·leccions de goigs, punts de llibre i elefants... Però no, ara no toca. L'únic que vull dir és gràcies, pare, espero que em sàpigues perdonar el sarau que t'he muntat i per molts anys!

HOMENATGE A N'EUGENI PEREA SIMÓN PEL SEU 70è ANIVERSARI

JOSEP ABELA MONTOYA I VERA HOFBAUEROVÀ

Naturalment, no coneixíem l'Eugeni Perea quan el 1981 ens vam instal·lar definitivament tota la família al mas Abela, a Riudoms. Però ben aviat vam establir coneixement mutu en integrar-nos al Centre d'Estudis Riudomencs Arnau de Palomar (CERAP), un dels fundadors del qual, el 1978, fou precisament l'Eugeni. Vam actuar activament a l'entitat: el Pepe en l'organització, cap al 1982, del Seminari d'estudis agraris sobre el Baix Camp, de la mà d'en Carles Martí i en Modest Guinjoan, i la Vera com a arquitecta en la remodelació de la seu del CERAP el 1987.

Quan ja ens vam conèixer prou bé, a mi —el Pepe— em va sorprendre la gran tenacitat que l'Eugeni demostrava en els estudis. Recordo que, preguntant-li un dia quins estudis feia, em va dir que s'estava tot el dematí a l'Arxiu Municipal de Riudoms, i això

dia rere dia, estudiant la documentació local. Davant la meva objecció que allò devia ser una feina molt feixuga, em respongué amb aquest somriure que el caracteritza: «De cap de les maneres, és una tasca molt distreta». Però la seva tenacitat ja l'havia conegut també dins el meu propi entorn professional a la fàbrica Bayer, on jo treballava. L'empresa de contractistes més lligada a les nostres tasques de construcció i manteniment de les instal·lacions es deia EMMSA, amb qui jo tenia contacte diari. I vet aquí que em trobo que l'Eugeni treballava a la central a Tarragona com a administratiu per guanyar-se la vida mentre estudiava a la Universitat de Barcelona, amb seu a Tarragona, que es transformaria a partir del 1983 en la Universitat Rovira i Virgili. Jo admirava l'Eugeni, perquè això de treballar per mantenir la família requereix un gran esforç, mentre simultàniament feia la carrera d'Història Moderna fins a doctorar-se el 1998. La seva esposa, la Maria Dolors, va ajudar de valent, ja que havien de mantenir les dues filles, la Laura i la Maria Eugènia, llavors encara petites.

Vaig tenir el gust d'assistir a la presentació de la seva tesi doctoral a la Diputació de Tarragona l'any 2000, on llavors ell exercia com a director del seu Arxiu General. No sabia jo en aquell moment que més tard recordaríem amb afecte els professors comuns que vam tenir a la Rovira i Virgili, atès que jo també vaig obtenir la llicenciatura en Geografia i Història el 2005, després de la meva jubilació. Ens va alegrar molt saber que el seu director de tesi doctoral fou en Carlos Martínez Shaw, professor d'Història Moderna a la UB, a qui juntament amb la seva esposa vam conèixer en el Col·loqui Internacional Hispano-Maltès d'Història, celebrat a Malta el 2013. Guardem molt bon record de la parella pel seu tracte afable i la seva humanitat. Recordàvem amb l'Eugeni la Coral Cuadrada i en Daniel Pinyol, els primers professors que vaig co-

nèixer al Seminari d'història medieval, abans d'iniciar la llicenciatura. També teníem molt bon record de Lluís Navarro, catedràtic comú d'Història Moderna, sobretot pel seu tracte humà i les seves excel·lents capacitats didàctiques. L'Eugeni va establir una molt bona amistat amb el professor Navarro. De fet, he admirat sempre la capacitat de l'Eugeni de relacionar-se amb persones d'elevades aptituds intel·lectuals, però a la vegada d'unes qualitats humanes destacables.

Però la nostra dilatada relació amical està també farcida d'anècdotes personals que l'Eugeni no s'està de recordar per la seva singularitat i casualitat. Recordo que el 2011 —i no m'equivoco en la data perquè vaig viure aquell estiu l'atac a les torres bessones a Nova York des del jaciment que ara comentaré— era, de matinal, a l'aeroport de Badajoz, no sé si d'anada o de tornada de les excavacions d'arqueologia prehistòrica al jaciment de Malpartida, a Càceres, que vaig realitzar amb l'equip de Prehistòria de la Rovira i Virgili, dirigit pel professor Eudald Carbonell. Repeteixo que allí, al mig d'una sala pràcticament buida de l'aeroport, ben d'hora, ben d'hora, reconec una figura familiar i llenço el crit: «Eugeni!!!». Ell es va quedar de pedra en sentir en un lloc tan llunyà de casa seva el seu nom. Tornava d'assistir a un esdeveniment científic a Badajoz, i no es podia imaginar trobar-se amb un altre riudomenc, malgrat que sigui d'adopció, en un punt tan singular.

Un altre cas memorable: malgrat haver trepitjat tots dos la Biblioteca de Catalunya, segurament cadascun moltes vegades, mai hi havíem coincidit físicament, fins que un dia em trobo de sobte l'Eugeni a la finestreta d'informació de la Biblioteca. Sorprès, em diu retòricament: «Què hi fas, aquí?». I continua: «Mira, estic fent la recerca sobre un capellà jesuïta riudomenc que va viatjar a Bo-

lívica cap al segle XVIII (si no recordo malament)». I apunta: «Tu coneixes una població que es diu Cochabamba?». Vaig haver de somriure i li vaig contestar: «Sí, Cochabamba, allí vaig néixer jo, ja que malgrat que els meus pares vivien a Oruro, la meua mare se'n va anar a tenir el primer fill a casa dels seus pares». Naturalment, vaig haver de confirmar-li que mai havia sentit parlar d'aquell jesuïta, però l'anècdota singular ens va apropar personalment una miqueta més.

Darrerament, amb l'Eugeni i la Maria Dolors ens hem dedicat a fer a passejades pels camins de Riudoms, tot recordant l'Eugeni els esforços i les peripècies que visqué quan enllestia el seu primer llibre sobre la *Toponímia del terme i la vila de Riudoms*, i ens va oferir un coneixement molt preuat per a nosaltres de les característiques toponímiques del terme municipal. Una prova per-

Eugeni Perea exercint de cicerone i donant explicacions sobre la història de Riudoms a la cisterna vella, el febrer del 2021.

EUGENI PEREA: LA DOBLE MIRADA LITERÀRIA SOBRE EL PAISATGE

FINA ANGLÈS SORONELLAS

En preguntar-se què és el que fa que un espai esdevingui un lloc, Eulàlia Bosch, vinculada al món de la filosofia i a projectes que connecten les arts, l'educació i la vida urbana, respon que «la creació artística és una de les eines més poderoses no solament per transformar espais en llocs, sinó per ampliar la noció d'espai molt més enllà dels indrets físics recognoscibles»; Bosch, fent un pas més, explicita la manera d'accedir-hi i concreta que «l'educació, el coneixement i la sensibilitat ens permeten reconèixer aquests “llocs”».

Aprofundint-hi, encara, per allò que concerneix a la literatura, Josep Murgades, després de referir-se a la capacitat de veure-hi més i diferentment gràcies a l'art i tot citant Oscar Wilde (1854-1900), que a *The Decay of Lying* afirmava: «Life imitates Art far more than Art imitates life», rebla que «veiem el que veiem en els

Eugeni Perea i Fina Anglès a la presentació del llibre Cartografia literària del Priorat, el 24 de setembre del 2016 a la cartoixa d'Escaladei.

---

llocs perquè, sobre ells o en relació amb ells, s'hi ha fet una literatura de la qual, és clar, convé tenir esment (ja que altrament poc hi percebríem pas el que davant d'ells sí que en copsa la persona llegida)».

Ambdues cites em venen a socórrer per parlar dels llocs literaris als quals em vull referir i, concretament, de paisatge vinculat a literatura. Ho faig per un doble motiu: perquè les obres de creació d'Eugeni Perea Simón (Riudoms, 1953) i la celebració dels setanta anys del qual felicito amb aquest text donen presència notòria al paisatge, i perquè aquest escriptor, també investigador, s'ha singularitzat pels molts esforços que ha dedicat a cartografiar literatura del territori tarragoní.

En el primer cas, a títol d'exemple personal, puc afirmar que d'ençà que vaig llegir la seva obra *Les Mallorquines* (1997), un fragment d'aquesta «ficció en forma de teranyina» —com diu la contraportada— em va atrapar, resta fixat en la meva memòria i, sempre, en palplantar-me davant la serralada del Camp a hora foscant, em torna ben viu al pensament:

«A tres quarts de nou del vespre dels darrers dies d'abril, el semicercle muntanyós que tanca el Camp de Tarragona s'alça com un decorat de cartró-pedra: blau grisalla a contrallum d'un festó celeste color almívar. Des del graó de la serra del Pou fins al pendent marítim del coll de Balaguer, el diagrama es retalla capriciosament com una ferradura nítida que s'eixampla pels cims de la Mussara, que davalla per Roques Brunes, que té un esmussament pel coll d'Alforja, una punxa a Puigcerver, passa després per un serrall, per la plataforma de la Mola, per un altre serrall i fins a arribar al Cabrafiga, a l'extrem de la corba... Tan feble es percep el decorat que sembla que s'hagi de tombar d'un moment a l'altre, tot i que no fa una alenada d'aire.»

En el segon cas, tinc presents els volums —cal dir que en general extensos— que ha dedicat a deixar constància d'aquells autors i aquelles obres que fan emergir llocs literaris en tres àmbits: la serra del Montsant, a la qual dedica una publicació el 2007; indrets de les comarques que conformen el Camp de Tarragona, en un volum del 2010, i la comarca del Priorat, en una obra del 2016. Això sense oblidar la seva participació en taules rodones, com recull el text «Mirall vora el camí», dins *Literatura i paisatge*, del 2009, o articles el contingut dels quals no defuig de referir actuacions que lesionen el paisatge, com «Paisatge i literatura: glòria i rèquiem d'un procés intel·lectual», del 2006, o que s'hi refereixen des d'altres paràmetres, com «La geoliteratura en l'Ibex 35», del 2010.

Per tant, si l'obra de ficció d'Eugeni Perea genera llocs literaris pel valor simbòlic que és inherent a la pròpia literatura, el seu treball d'investigació és, a més d'abellidor per al públic lector, imprescindible per als estudiosos de la cultura i la literatura i, especialment, per als agents articuladors de patrimoni literari i turístic que vulguin veure o se sàpiguen adonar del valor patrimonialitzador que la literatura atorga als llocs.

Fa setanta-cinc anys, Marià Manent, a qui esmento per l'admiració i estima que envers ell compartim amb l'Eugeni, ja es referia, en la seva obra *Montseny: Zodíac d'un paisatge*, al que avui anomenem patrimoni literari —concretament a les cases museu d'escriptor— en els següents termes: «Com la casa de Goethe a Weimar, com la de Keats a Hampstead o la d'Andersen a Odense, és possible que un dia la masia pairal de Guerau de Liost, a l'ombra del Matagalls, esdevingui un indret de romiatge literari».

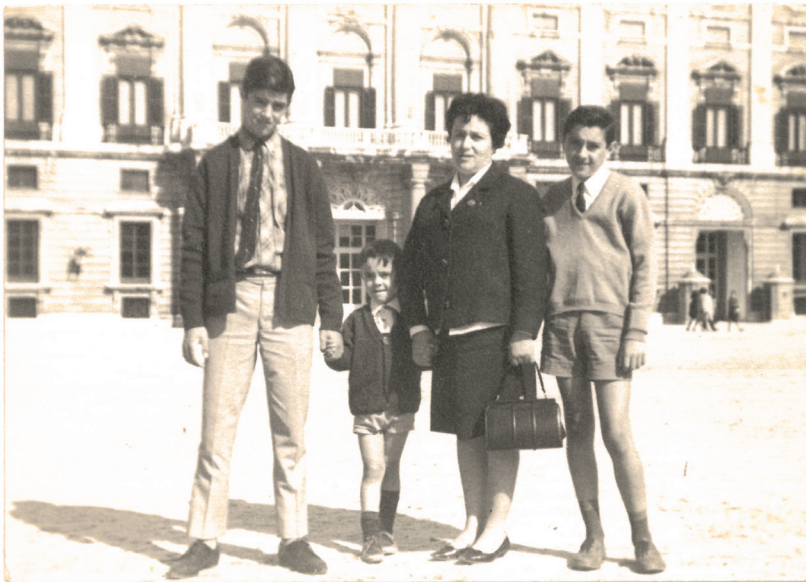
Avui, tesant un llarg fil invisible amb els auguris manentians, m'agrada escriure que l'obra d'investigació d'Eugeni Perea sobre literatura i paisatge constitueix, tant pel volum i l'amplitud de la feina feta com per la trajectòria en el temps, un imprescindible de la patrimonialització literària a casa nostra. Oimés quan Perea actua amb el generós convenciment que «aquesta és la tasca més important de recuperació que cal fer perquè això és el que permetrà establir els itineraris literaris d'un territori i fer l'atles de la literatura del paisatge i de la seva gent» (2009).

Per tot plegat, junt amb el goig sincer d'haver-hi compartit dedicacions, tinc el convenciment serè que li som deutors d'agraïment i del més gran reconeixement.

Que sigui per molts i bons anys, Eugeni!

Estampa de la Primera Comunió d'Eugeni Perea, celebrada el 7 de maig del 1959.

Els tres germans (Luís, el de l'esquerra; Eugeni, el de la dreta; i Josep Maria, el del mig) amb la seva mare.

Eugeni Perea, de jove, pronunciant un discurs.

L'Eugeni amb la seva promesa, la Maria Dolors Virgili Ortiga; es varen casar el 25 de juny del 1977 a l'església parroquial de Sant Jaume apòstol de Riudoms.

L'Eugeni i la Maria Dolors van tenir la seva primera filla, la Laura, el 13 de maig del 1978.

Eugeni Perea amb Albert Manent i Carles Martí el dia de la inauguració de la nova seu social del Centre d'Estudis Riudomencs Arnau de Palomar (CERAP), l'any 1981.

Eugeni Perea pronunciant un discurs a l'Auditori Josep Carreras de Vila-seca, el 4 de novembre del 2011.

Eugeni Perea ha exercit durant vint-i-dos anys de cap de l'Arxiu General de la Diputació de Tarragona. En aquesta fotografia, de l'any 2011, extreu un dels llibres de registres d'entrada i sortida de documents i llibres de beneficència servats al dipòsit i de l'Arxiu Administratiu de la Diputació de Tarragona, que en aquells moments es trobava al Palau de la Diputació. Foto: Ramon Cornadó.

Segons el poeta i editor Àlex Susanna, Eugeni Perea «ha aixecat un dels corpus dietarístics més sòlids, amens i personals d'aquest últim quart de segle en català». Per això i perquè, a més, ha destacat d'una manera més que notable en els camps de la història, l'onomàstica, l'arxivística i la poesia, ara que compleix 70 anys calia retre-li un homenatge en forma d'allò que ell més s'estima: els llibres. En aquest volum, doncs, hi trobareu –a més de la seva bibliografia i cronologia biogràfica– un recull de trenta-dos textos que, de manera afectiva, tracten els diversos vessants que han omplert la vida de l'Eugeni Perea: novel·la, memorialística, poesia, excursionisme, gastronomia, art, viatges, docència, història, toponímia, vincle entre paisatge i literatura, activisme cultural... En definitiva, el volum que teniu a les mans confegeix el perfil d'un homenot d'incontestable talla intel·lectual alhora que en destaca la indiscutible dimensió humana.

